

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
4 Пж 3379/17
17.01.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Иване Павловић, председника већа, судије Дејана Ђојбашића и судије Драгана Драговића, чланова већа, у правној ствари тужиоца КМГ "Трудбеник" АД, у стечају, Београд, Булевар Краља Александра бр. 79, чији је пуномоћник Александар Драговић, адвокат из Београда, ул. Кнез Михајлова бр. 3, против туженог Монтажно производно предузеће "Јединство" АД, Севојно, ул. Првомајска бб, чији је пуномоћник Слободан Дамњановић, адвокат из Београда, ул. Балканска бр. 14а, ради побијања, вредност предмета спора 814.958,28 УСД, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Привредног суда у Београду 24 П. 717/17 од 04.04.2017. године, у седници већа одржаној дана 17.01.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

I ПРЕИНАЧАВА СЕ пресуда Привредног суда у Београду 24 П. 717/17 од 04.04.2017. године и **ПРЕСУЂУЈЕ:**

УТВРЂУЈЕ СЕ да је без дејства према стечајној маси тужиоца Вансудско поравнање закључено између парничних странака 25.03.2008. године, које је код тужиоца заведено под бр. 559 дана 26.03.2008. године у делу који се односи на:

-Споразум странака да тужилац дугује туженом на пројекту П 1103 (Нуманија-Ирак) укупно 772.683,30 УСД, које потраживање, уз умањење од 20% (по принудном поравнању одобреним над тужиоцем решењем Трговинског суда у Београду Пп 4/02 од 31.10.2002. године), износи укупно 618.146,70 УСД.

-Споразум странака да тужени тако договорено потраживање из претходне апинеје намири путем компензације са потраживањем тужиоца према туженом на пројекту П 1102 (Баладроз-Ирак) у износу од 618.146,70 УСД, а као дела укупног потраживања тужиоца према туженом на пројекту П 1102 (Баладроз-Ирак) у износу од 869.958,28 УСД које је тим поравнањем утврђено.

-Споразум странака да износ од 251.811,58 УСД, као део потраживања тужиоца на пројекту П 1102 (Баладроз-Ирак), које преостаје после извршеног пребоја из претходне алинеје тужени исплати тужиоцу само у износу од 55.000,00 УСД, чиме је тужилац извршио опрост потраживања према туженом у износу од 196.811,58 УСД.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиоцу плати износ од 814.958,28 УСД са домицилном каматом почев од 25.03.2008. године па до 24.12.2012. године, а од 25.12.2012. године па до исплате са каматом по Закону о затезној камати, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате.

III ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка плати износ од 634.500,00 динара, са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате, у року од 8 дана од дана пријема писаног отправка пресуде.

IV ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиоцу накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 1.290.000,00 динара, са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате, у року од 8 дана од пријема отправака пресуде.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Привредног суда у Београду од 04.04.2017. године, у ставу 1 изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се утврди да је без дејства према стечајној маси тужиоца Вансудско поравнање закључено између парничних странака дана 25.03.2008. године које је код тужиоца заведено под бројем 559 дана 26.03.2008. године, у делу који се односи на:

- - споразум странака да тужилац дугује туженом на пројекту П-1103 (Нуманија-Ирак) укупно 772.683,30 УСД које потраживање уз умањење од 20% (по принудном поравнању одобреним над тужиоцем решењем Трговинског суда у Београду ПП-4/02 од 31.10.2002. године) износи укупно 618.146,70 УСД,
- - споразум странака да тужени тако договорено потраживање из претходне алинеје намири путем компензације са потраживањем тужиоца према туженом на пројекту П-1102 (Баладроз-Ирак) у износу од 618.146,70 УСД а као дела укупног потраживања тужиоца према туженом на пројекту П-1102 (Баладроз- Ирак) у износу од 869.958,28 УСД, које је тим поравнањем утврђено,
- - споразум странака да износ од 251.811,58 УСД као део потраживања тужиоца на пројекту П-1102 (Баладроз-Ирак), које преостаје после извршеног пребоја из претходне алинеје, тужени исплати тужиоцу само у износу од 55.000,00 УСД, чиме је тужилац извршио опрост потраживања према туженом у износу од 196.811,58 УСД. У ставу III изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу плати износ од 814.958,28 УСД са домицилном каматом почев од 25.03.2008. године па до 24.12.2012. године а од 25.12.2012. године па исплате са каматом по Закону о затезној камати, док је у ставу III изреке, обавезан тужилац да туженом плати износ од 378.000,00 динара на име трошкова парничног поступка.

Благовременом жалбом, тужилац побија наведену пресуду у целисти, због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, са предлогом да другостепени суд исту преиначи тако што ће тужбени захтев усвојити и обавезати туженог да тужиоцу плати трошкове поступка које је опредељено тражио. У жалби наводи да је образложење побијане пресуде противречно садржини исправа које се налазе у списима, а посебно у делу који се односи на чињенице које следе из списка предмета Привредног суда у Београду П бр. 1019/03. Парница под напред наведеним бројем је вођена по тужби тужиоца и противтужби туженог. У истој је тужилац оспорио навод туженог да је од СДПР-а наплатио било каква потраживања на име одштетних захтева ни за П-1102, ни за П-1103. У том смислу, није постојала могућност да се изврши међусобно пребијање јер потраживање туженог није доспело. Такође, у наведеној парници утврђен је другачији салдо међусобних потраживања него што су то странке изразиле у Вансудском поравнању од 25.03.2008. године. Првостепени суд је погрешно утврдио да је за туженог могло остати непознато да се закључењем и извршењем тог поравнања оштећују остали повериоци, као и чињеницу да тужилац у време закључења побијаног поравнања није било у блокади. Истиче да је првостепени суд погрешно применио материјално право када је закључио да закључено Вансудско поравнање има правну природу поравнања, јер је у конкретном случају дошло до попуштања само на страни тужиоца, те се у смислу члана 1090 став 3 Закона о облигационим односима не ради о поравнању.

Испитујући законитост и правилност побијане пресуде, на основу члана 386 Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд налази да је жалба тужиоца основана.

Према стању у списима, првостепени суд је одбио тужбени захтев којим је тужилац тражио да се утврди да је без дејства према стечајној маси тужиоца Вансудско поравнање закључено између парничних странака дана 25.03.2008. године, које је код тужиоца заведено под бројем 559 дана 26.03.2008. године, у делу који се односи на споразум странака да тужилац дугује туженом на пројекту П-1103 (Нуманија-Ирак) укупно 772.683,30 УСД које потраживање уз умањење од 20% (по принудном поравнању одобреним над тужиоцем решењем Трговинског суда у Београду ПП-4/02 од 31.10.2002. године) износи укупно 618.146,70 УСД; споразум странака да тужени тако договорено потраживање из претходне апинеје намири путем компензације са потраживањем тужиоца према туженом на пројекту П-1102 (Баладроз-Ирак) у износу од 618.146,70 УСД а као дела укупног потраживања тужиоца према туженом на пројекту П-1102 (Баладроз-Ирак) у износу од 869.958,28 УСД, које је тим поравнањем утврђено; споразум странака да износ од 251.811,58 УСД као део потраживања тужиоца на пројекту П-1102 (Баладроз-Ирак), које преостаје после извршеног пребоја из претходне алинеје, тужени исплати тужиоцу само у износу од 55.000,00 УСД, чиме је тужилац извршио опрост потраживања према туженом у износу од 196.811,58 УСД, као и тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу плати износ од 814.958,28 УСД са домицилном каматом почев од 25.03.2008. године па до 24.12.2012. године, а од 25.12.2012. године па исплате са каматом по Закону о затезној камати. У разложима пресуде, првостепени суд наводи да су тужилац и тужени били у пословном односу извођача и подизвођача на пројектима П-1102 и П-1103 као деловима пројекта П-1100 чију је градњу уговорио ЈП „Југоимпорт-СДПР“ Београд, са Министарством одбране Ирака, да су сви радови на пројекту П-1100 прекинути дана 02.08.1990. године, након чега је инвеститор дана 13.03.1993. године раскинуо уговор са ЈП „Југоимпорт-СДПР“, те да је дана 22.03.2006. године, закључен Амански споразум као прелиминарни споразум о висини активе, а да је дана 10.01.2008. године, између Ирака и ЈП „Југоимпорт-СДРП“ закључен споразум о регулисању дуга државе Ирак. Између тужиоца и туженог је пред Трговинским судом у Београду текла парница по тужби тужиоца да му тужени врати неоправдани део аванса на пројекту П-1102, и по противтужби туженог да му тужилац плати дуг за изведене радове на пројекту П-1103. Из списка наведеног предмета, утврђено је да је донета пресуда којом су делимично усвојени тужбени и противтужбени захтев, да су парничне странке изјавиле жалбу против наведене пресуде, али да су дана 28.03.2008. године, повукле своје жалбе јер су сва своја потраживања из тужбе и противтужбе регулисале закључењем Вансудског поравнања, те су тужбу и противтужбу повукли и одрекли се својих захтева из тужбе и противтужбе. Вансудским поравнањем закљученим дана 25.03.2008. године, између тужиоца и туженог, констатовано је да дуг туженог према тужиоцу на име неоправданог аванса по пројекту п-1102 износи 869.958,28 УСД, да потраживање туженог за изведене радове по пројекту п-1103 износи 772.683,30 УСД, да је исто тужени умањио за 20% сходно решењу о принудном поравнању од 31.10.2002. године тако да износи 618.146,70 УСД. Странке су извршиле пребој узајамних потраживања, при чему је остао дуг туженог према тужиоцу у износу од 251.811,58 УСД па су се сагласиле да дуг туженог према тужиоцу сагласно обрачуна, односно откупу дуга извршеног договором две државе, износи 65.471,01 УСД, односно 55.000 УСД, који износ треба тужени да уплати одмах или у року од 3 дана од дана потписивања споразума. Решењем Трговинског суда у Београду ПП-4/02 од 31.10.2002. године, одобрено је принудно поравнање између „КМГ Трудбеник“ АД, Београд и његових поверилаца којим се „КМГ Трудбеник“ АД, обавезао да своје обавезе према повериоцима којима је утврђено потраживање, измири у висини од 80% утврђених потраживања у року од 2 године, у три једнаке рате, с тим

што прва рата доспева за исплату у року од 8 месеци од дана закључења принудног поравнања, а друга 16 месеци од дана утврђеног поравнања. Решењем Привредног суда у Београду Ст-3447/2011 од 06.03.2014. године, одређена је главна деоба стечајне масе тужиоца као стечајног дужника и укупна средства за деобу стечајне масе износе 2.166.355.432,51 динара. Уговором о регулисању међусобних односа, који је закључен дана 19.02.2008. године између овде тужиоца, Компаније „Ратко Митровић“ АД, Београд и ЈП „Југоимпорт- СДПР“ Београд, регулисана су међусобна потраживања и дуговања уговорних страна на основу извођења радова на пројекту 1100, локација 1103-Нуманија у Ираку, где је утврђено да након извршене наплате потраживања од стране „Југоимпорта“, потраживање тужиоца и „Ратко Митровић“ АД, према „Југоимпорту“ износи 13.858.910,50 УСД. Програмом реструктурирања тужиоца од 02.06.2006. године, обухваћена су само три комерцијална повериоца и то „Путеви Ужице“, „Институт за путеве“ ДД и „Клас“ ад Београд.

Овај програм је прихваћен од стране Агенције за приватизацију, али је поступак реструктурирања обустављен закључком Агенције за приватизацију од 16.09.2011. године. Увидом у спис предмета Привредног суда у Београду П-1019/03, првостепени суд је утврдио да је овде тужилац поднео тужбу против овде туженог ради наплате износа од 1.274.491 УСД на име повраћаја неоправданог аванса на пројекту П-1102, те да је тужени у наведеном предмету поднео противтужбу којом је тражио да му тужилац плати износ од 6.874.319,67 УСД на име накнаде за радове изведене на пројекту П-1103. У наведеном предмету је дана 09.07.2007. године донета пресуда којом је делимично усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да плати тужиоцу износ од 1.043.846,25 УСД са домицилном каматом почев од 12.03.2003. године до исплате у динарској противвредности а одбијен за износ од 230.944,75 УСД са домицилном каматом почев од 13.03.1993. године, док је противтужбени захтев делимично усвојен па је обавезан тужилац да туженом плати износ од 444.156, 00 динара са домицилном каматом почев од 10.03.1995. године, а одбијен је за наплату износа од 2.796.387,36 УСД са траженом каматом, за наплату износа од 3.700.738,49 УСД са траженом каматом, као и за домицилну камату на износ од 444.156 УСД почев од 13.03.1993. године до 09.03.2005. године. Тужени је обавезан и да плати трошкове тужиоцу у износу од 920.752,50 динара. Против ове пресуде, жалбе су изјавили и тужилац и тужени. Заједничким поднеском од 28.03.2008. године, парничне странке су изјавиле да повлаче жалбе, да су у међувремену регулисале своје међусобне односе у вези поднете тужбе и противтужбе, након чега су жалбе на првостепену пресуду одбачене.

На основу чињеничног стања утврђеног до закључења главне расправе, првостепени суд је закључио да је тужба благовремена, али да тужилац није доказао да је закључењем Вансудског поравнања нарушен принцип равномерног намирења стечајних поверилаца или да су исти оштећени, да је стечајни дужник Вансудско поравнање закључио са намером оштећења поверилаца, те да је тужени знао за такву намеру. Првостепени суд је даље закључио да закључењем овог поравнања ниједошло до неравномерног намирења стечајних поверилаца, нити су исти оштећени, нити је тужени погодован у односу на друге повериоце из разлога што су потраживања која су предмет поравнања постојала у износу које су утврдиле странке и да је исто било у интересу тужиоца, а не на његову штету. Такође је закључио да је вансудско поравнање пуноважно и производи правно дејство да је пребијање законит начин престанка обавезе, а на који начин су угашена међусобна потраживања тужиоца и туженог, те да тужени не дугује тужиоцу износ од 814.958,28 УСД.

Како је првостепени суд побијану пресуду засновао и на чињеницама које је утврдио увидом у овај предмет, а како странке нису упознате са чињеницама које су утврђене управо увидом у предмет П бр. 1019/2003, нити им је дата могућност да се о истима изјасне, другостепени суд је решењем 7 Пж. 1936/15 од 26.01.2017. године, укинуо првостепену одлуку са налогом првостепеном суду да на законом прописан

начин спроведе доказни поступак, односно да странкама да могућност да се упознају са свим чињеницама које су изнете у току поступка те да се на исте изјасне, а нарочито на чињенице које је суд утврдио увидом у предмет Привредног суда у Београду П бр. 1019/2003, и да након спроведеног поступка донесе на закону засновану одлуку.

У поново спроведеном поступку, по решењу Привредног апелационог суда 7 Пж. 1936/15 од 26.01.2017. године, првостепени суд је поновном оценом изведених доказа као и увидом у спис предмета истог суда П. 1019/03 утврдио да је покренут тужбом овде тужиоца против овде туженог ради наплате износа од 1.274.491, УСД на име повраћаја неоправданог аванса на пројекту П-1102, да је тужени у наведеном предметну поднео противтужбу којом је тражио да му тужилац плати износ од 6.874.319,67 УСД на име накнаде за радове изведене на пројекту П 1103, те да је 09.07.2007. године, донета пресуда П 1019/03 којом је делимично усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да плати тужиоцу износ од 1.043.846,25 УСД са домицилном каматом почев од 12.03.2003. године до исплате у динарској противвредности, а одбијен је тужбени захтев за износ од 230.944,75 УСД са домицилном каматом почев од 13.03.1993. године. Истом пресудом, делимично је усвојен противтужбени захтев и обавезан тужилац-противтужени да туженом- противтужиоцу плати износ од 441.156,00 УСД са домицилном каматом почев од 10.03.1995. године до исплате у динарској противвредности а одбијен је противтужбени захтев за наплату износа од 2.796.387,36 УСД са домицилном каматом почев од 13.03.1993. године, затим за наплату износа од 3.700.738,47 УСД са домицилном каматом почев од 13.03.1993. године, као и за домицилну камату на износ од 441.156,00 УСД почев од 13.03.1993. године до 09.03.2005. године. Истом пресудом обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 920.752,50 динара. Утврђено је да су против наведене пресуде жалбе изјавили тужилац и тужени и да су парничне странке заједничким поднеском од 28.03.2008. године, изјавиле да повлаче жалбе јер су у међувремену регулисале своје међусобне обавезе у вези поднете тужбе и противтужбе, па је првостепени суд решењем П. 1019/03 од 03.09.2008.године, одбацио жалбе странака изјављене против првостепене пресуде. Надаље је утврђено да су парничне странке 25.03.2008. године, закључиле вансудско поравнање којим је констатовано да дуг туженог према тужиоцу на име примљеног, а неоправданог аванса по пројекту П 1102 износи 859.958,28 УСД, да потраживање туженог за изведене радове по пројекту П 1103 износи 772.683,30 УСД, да је исто тужени умањио за 20%сходно решењу о принудном поравнању од 31.10.2002. године, тако да потраживањетуженог износи 618.146,70 УСД, а да су у наведеном поравнању парничне странке извршиле пребој узајамних потраживања, при чему је остао дуг туженог према тужиоцу у износу од 251.811,58 УСД па су се

усагласиле да дуг туженог прематуживоцу сагласио обрачуну, односно откупу дуга извршеног договором две државе износи 65.471,01 УСД односно 55.000,00 УСД који износ тужени треба да уплати одмах или у року од 3 дана од дана потписивања спораума.

Тужилац тужбени захтев заснива на одредбама чл. 119. и 123. Закона о стечају, наводећи да је Вансудско поравнање од 25.03.2008. године, закључено на штету тужиоца и његових поверилаца и да је истим тужени привилегован као поверилац у односу на остале стечајне повериоце тужиоца.

Првостепени суд закључује да су тужилац и тужени у складу са чл. 10. Закона о облигационим односима закључили Вансудско поравнање којим није нарушен принцип равномерног намирења стечајних поверилаца нити да су исти оштећени, нити је тужени погodoван у односу на друге повериоце, јер из доказа у списима произлази да су постојала узајамна потраживања и дуговања парничних странака чији су износ парничне странке утврдиле Вансудским поравнањем којим је отписан део дуга тужиоца

тако да је поравнање било у интересу тужиоца, а не на његову штету, те да чињенице да су други повериоци који су били такође ангажовани на пројектима у Ираку, другачије намиреени накнадно закљученим споразумима, није од значаја за овај спор јер тужени није био потписник ни једног од споразума, већ да је у директном облигационом односу са тужиоцем, при чему су странке слободне да саме своје односе уреде по својој вољи у границама принудних прописа јавног поретка и добрих обичаја.

Првостепени суд је одбио тужбени захтев са образложењем да у конкретном случају нису испуњени услови за побијање правних радњи стечајног дужника, те да тужилац није пружио доказе да је постојала намера тужиоца да закључењем вансудског поравнања оштети једног или више поверилаца, нити је пружио доказе да је тужени знао за постојање такве намере и да чињеница да је над тужиоцем дана 09.12.2011. године, покренут стечајни поступак и да је у време закључења поравнања тужилац био у поступку реструктурирања, нису доказ о томе.

На утврђено чињенично стање првостепени суд је погрешно применио материјално право када је тужбени захтев одбио.

Према чл. 119. став 1. Закона о стечају, правне послове и друге правне радње закључене односно предузете пре отварања стечајног поступка којима се нарушава равномерно намирење стечајних поверилаца или оштећују повериоци, као и правне послове и друге правне радње којима се поједини повериоци стављају у погоднији положај могу побијати стечајни управник, у име стечајног дужника и повериоци у складу са одредбама овог Закона.

Одредба чл. 123. Закона о стечају прописује да правни посао односно правна радња закључена односно предузета у последњих 5 година пре подношења предлога за покретање стечајног поступка или после тога са намером оштећења једног или више поверилаца могу се побијати ако је сауговорач стечајног дужника знао за намеру стечајног дужника. Знање намере се претпоставља ако је сауговорач стечајног дужника знао да стечајном дужнику прети неспособност плаћања и да се радњом оштећују повериоци.

У конкретном случају, тужилац је у периоду од 28.01.2005. године па до 09.12.2011. године био у поступку реструктурирања сходно одредбама Закона о приватизацији, да би решењем првостепеног суда од 09.12.2011. године над тужиоцем био отворен стечајни поступак. У току реструктурирања, дана 25.03.2008. године, закључено је предметно Вансудско поравнање којим је тужени у потпуности намирен, док остали повериоци који су обухваћени програмом реструктурирања нису наплатили своје потраживање из тог посла. Из наведеног произлази да је тужени био у повлашћеном положају у односу на остале повериоце. Надаље, програмом реструктурирања тужиоца од 02.06.2006. године, обухваћена су само три комерцијална повериоца и то Путеви Ужице, Институт за путеве ДД и Клас АД Београд, док тужени није пријавио потраживање које има према тужиоцу по основу Вансудског поравнања. Према чл. 23а Закона о приватизацији, програм реструктурирања донет у складу са овим законом има снагу извршне исправе и сматра се уговором којим се утврђује висина и начин измиривања потраживања поверилаца која су у њему утврђена. Из наведеног произлази да је тужени као поверилац знао да је тужилац у реструктурирању, која чињеница је уписана и јавно објављена код Агенције за привредне регистре, а што је саставни део пословног имена тужиоца приликом закључења Вансудског поравнања, а што произлази из печата тужиоца којим је оверено предметно поравнање. Из наведеног даље следи да је тужени имао сазнања да тужилац има проблемаса измиривањем својих обавеза, односно да исте не може испунити уредно од доспелости, па је самим тим био свестан чињенице да се намирењем сопственог потраживања онемогућава намирење осталих поверилаца који су то право стекли пре туженог а који би се, да није било наведеног намирења туженог по побијаном вансудском поравнању од 26.03.2008. године, намирили у складу са редоследом доспелости, на који начин ни један поверилац

не би био у повлашћеном положају. Насупрот томе, тужилац је испунио своју обавезу према туженом и на тај начин га је ставио у погоднији положај од осталих поверилаца, што указује на намеру да се тужени намири у потпуности и то на штету осталих поверилаца.

Из напред наведеног произлази да су испуњени услови из одредбе чл. 119. став 1 и 123. Закона о стечају за побијање предметног Вансудског поравнања.

Према одредби чл. 130. став 1. Закона о стечају, ако захтев за побијање правног посла или друге правне радње буде правноснажно усвојен, побијани правни посао или правна радња немају правно дејство према стечајној маси, а противник побијања је дужан да у стечајну масу врати сву имовинску корист стечену по основу побијаног посла или друге радње.

Из наведених разлога, тужбени захтев тужиоца је усвојен те је утврђено да је без дејства према стечајној маси тужиоца Вансудско поравнање закључено између парничних странака дана 25.03.2008. године, заведено код тужиоца под бр. 559 дана 26.03.2008. године, у делу ближе означеном у ставу I изреке.

Одредбом чл. 395 Закона о облигационим односима је прописано да, ако новчана обавеза гласи на плаћање у некој страног валути или злату, њено испуњење се може захтевати у домаћем новцу према курсу који важи у тренутку испуњења обавезе. Како је у конкретном случају потраживање означено у страног валути, то је ставом II изреке, обавезан тужени да у тужиоцу исплати износ од 814.98,28 УСД са припадајућом каматом, а све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, сходно чл. 277. Закона о облигационим односима.

На основу изнетог, одлучено је као у ставу I и II изреке ове пресуде на основу чл. 394. Закона о парничном поступку.

Одлука о трошковима поступка је донета на основу чл. 153 и 154, 163 и 165 Закона о парничном поступку, па су тужиоцу, на опредељен захтев досуђени трошкови првостепеног поступка и то за састав тужбе и четири поднеска по 30.000,00 динара, што даје износ од 150.000,00 динара, затим за заступање на три одржана рочишта у износу од по 31.500,00 динара, што даје износ од 94.500,00 динара, и на име таксе за тужбу у износу од 390.000,00 динара, што чини укупан износ од 634.500,00 динара. Трошкови су обрачунати применом важеће адвокатске и таксене тарифе.

Из наведених разлога, а на основу чл. 401. став 1. тачка 3. Закона о парничном поступку, донета је одлука као у ставу III изреке.

Како је тужилац успео у поступку по жалби то су му, на основу чл. 165. Закона о парничном поступку, признати трошкови и то за састав две жалбе у износу од по 60.000,00 динара, што даје износ од 120.000,00 динара, и на име таксе за две жалбе и другостепену одлуку по жалби у износу од по 390.000,00 динара, што даје износ од 1.170.000,00 динара, а што чини укупан износ од 1.290.000,00 динара, па је донета одлука као у ставу IV изреке.

ДТ/БС/ЖГ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА

Ивана Павловић,с.р.

За тачност отправка

